

Lille

LES E N MÅNED

**En måned
med
Johannes
evangeliet**

Lille John

En måned med Johannesevangeliet

Lille John – stor forklaring

Jeg mødte engang statsministeren i det lokale supermarked. Han gik sammen med en lille pige, som muligvis var hans datter eller barnebarn eller blot et eller andet barn, han havde lånt for at se helt almindelig ud. Og indrømmet: Han så virkelig helt almindelig ud.

Var det noget særligt?

Næ, ikke i Danmark. Lars skulle købe et eller andet ind – måske en liter mælk og en pose kartofler – og jeg kom vist (med forbehold for, at jeg kan huske forkert) slæbende på en bøtte peberrod, nogle thebreve og 27 kilo frølår.

Boing! – og således mødtes Lars Løkke Rasmussen og Thomas Teglgaard hinanden i Græsted. Interesserer det nogen? Ikke hvis de i øvrigt har sunde interesser. Jeg er forresten ret sikker på, at jeg er den eneste af os to, der husker det møde. Fred med det; tusindvis af mennesker ønsker at tale med statsministeren, men hvem gider tale med mig?

Normalt skal man træffe en aftale i god tid, hvis man vil tale med ministeren. Først skal man forklare, hvad man vil, og hvorfor det er så vigtigt, at man taler med ingen ringere end ham – og så må man forvente, at der går et helt maskineri af modarbejde i gang; maskinen hedder Demokrati og har en siamesisk tvilling ved navn Bureaukrati. Jeg har under skiftende regeringer forsøgt at trænge igennem til sundhedsministeren og gjort opmærksom på, at jeg var læge; jeg har endda skrevet, at man ville kunne spare mange penge ved at høre på mig, om det så blot var et kvarter, ja, jeg mere end antydede, at der stod liv på spil. Men jeg fik kun besvær, frustration og en kvittering på min henvendelse ud af

det. Det viste sig fuldstændig umuligt nå frem til rette vedkommende.

Hvis sådan noget forresten så alligevel lykkes, møder man først en sekretær, måske en embedsmand, så endnu en sekretær, med lidt held en studerende, nogle livvagter, endnu en sekretær og en håndfuld fyre i jakkesæt – og så, måske, kan man møde ministeren.

Sådan er det slet ikke her. Ham, det hele handler om i denne andagtsbog, kan du møde når som helst og hvor som helst, og han er langt vigtigere end en hvilken som helst minister eller præsident eller for den sags skyld stammehøvding.

Titlen *Lille John* refererer til *John*, men er sådan set også selv *John*, og selv om det egentlig var dem, der skulle introduceres, så handler hverken *Lille John* eller *John* om nogen af dem, men om en helt anden, som slet ikke hedder *John*. Det kan virke lidt forvirrende, derfor gentages det lige, at ham, det hele handler om, er større og stærkere og vigtigere end alle andre i hele verden. Med hensyn til forvirringen bliver det ikke meget bedre af, at de to *John*'er både er bøger og personer, og at vi på dansk ikke kalder dem for *John*, men *Johannes*. Den ene kalder vi *Johannes Døber*, den anden hedder bare, nå ja, *Johannes*.

Nå, dette såkaldte forord er allerede fuldstændig afsporet; jeg ville blot forklare, hvorfor denne bog hedder *Lille John*. Men helt ærligt: Kan man overhovedet kalde en andagtsbog for *John*? Ikke mindst når en af forfatterens hovedpointer er, at det slet ikke handler om ham, hvad enten man så kalder ham *Johannes* eller *John*. Det ville jo svare til, at man stik imod Luthers eget ønske kaldte en eller anden missionsforening for noget med *Luther*!

Bibelen handler om *Jesus* – ikke bare *Johannesevangeliet* og *Johannes' Åbenbaring* og *Johannes' tre breve*; men alting i Bibelen er skrevet med dette ene hoved-

formål at herliggøre Jesus for læseren, så troen på ham og dermed det evige liv kan fødes. Ingen af Bibelens forfattere har skrevet for at henlede opmærksomheden på sig selv, men på Jesus.

Når det så er sagt, kan man jo heller ikke kalde alle opbyggelige bøger Jesus – heller ikke selv om forfatterne ønsker at herliggøre Jesus for læseren. Det ville, tror jeg, skabe en del forvirring. Tænk bare på, hvor besværligt det ville blive, hvis man havde læst en god bog og så ville forklare en ven eller en veninde, hvilken bog det drejer sig om.

Så bogen hedder *Lille John*. Den »peger« på *John*, som er på vej. Lidt ligesom Johannes Døber, der peger på ham, der er på vej. Lidt ligesom evangelisten Johannes, der peger på ham, der er på vej. Og indrømmet: Titlerne peger også tilbage på *IB* og *Lille IB* (og hvis du ikke aner, hvem *IB* er, så glem det bare igen; koncentrer dig om *John*).

Hermed skulle alting være krystalklart; enhver kan nu forstå, hvorfor denne bog hedder *Lille John*. Vi mangler kun at hjælpe den dovne, som ikke gider læse en hel bog, men gerne vil have et ultrakort resumé. Så det kommer her – med *Johns* (eller *Johannes'*) egne ord:

»Dette er skrevet, for at I skal tro, at Jesus er Kristus, Guds søn, og for at I, når I tror, skal have liv i hans navn.«

Græsted, marts 2016
Thomas Teglgård

1 Guds tolk

Han er blevet hans tolk (Joh 1,18).

Hvem er Gud? Hvordan ser Gud ud? Hvordan er han? Hvor er han? – og så videre ...

Jesus er Guds tolk. Hvad vil det sige?

Ja, allerførst minder jeg om, hvad en tolk – altså en ganske almindelig tolk – er for noget. En tolk er en uundværlig person, hvis man skal kommunikere med et andet menneske uden at have et fælles sprog. Som læge har jeg efterhånden oplevet det en del gange: En patient, for eksempel fra en flygtningelejr, var blevet syg og havde brug for hjælp, men hverken mine sparsomme tysk-, engelsk- eller spansk-kundskaber slog til. Vi kunne komme et stykke ad vejen med håndtegn og den slags, men meget hurtigt fik vi brug for en tolk.

»#%\$€#%^ }#%^#*« sagde patienten, og tolken forklarede: »Han spørger, om der er et toilet her i nærheden; det er derfor, han tager sig til maven, og han er helt uforstående over for alt dette bøvl.

»Ingen,« læser vi tidligere i verset, »har nogen sinde set Gud; den Enbårne, som selv er Gud, og som er i Faderens favn, han er blevet hans tolk.«

Altså: Vi kan ikke se Gud – og dog kunne man for cirka to tusinde år siden et sted i Mellemøsten opleve at møde Jesus, den Enbårne, som selv er Gud. Ham kunne man se. Ham kunne – og kan – man møde. Og dermed møder man Gud.

Har du mon haft dette møde med den levende Gud?

Med dette spørgsmål mener jeg ikke, om du ved, at der var en person, der ligesom hed Jesus og sår'n, men om du har haft dette møde med Jesus, som er din eneste mulighed for at møde Gud.

Jeg kan også spørge på en anden måde: Hvorfor er det, at vi ikke kan se Gud? Hvorfor er der denne afstand, denne usynlighed, denne oplevelse af, at Gud er så langt borte, når nu vi i Bibelen også kan læse, at han er lige her, at han er overalt? Hvorfor skjuler han sig for os – eller måske ligefrem: Hvad skjuler han for os?

Og med dette spørgsmål er vi tilbage i Edens Have, tilbage hos slangen, som sagde til Eva, at Gud havde skjult noget for mennesket, da han forbød dem at spise af træets frugt.

Gud giver slangen svar på tiltale. Han giver os alle sit øresønderrivende svar. Han giver os Jesus. Han giver os sin søn, sin elskede og eneste søn. Ikke bare til låns, ikke sådan midlertidigt, ikke halv- eller kvarthjertet. Han giver os sin søn.

Og denne Guds søn viser os, hvem Gud er: Han er kærlighedens ophav, universets skaber, den, som kommer til os for at frelse os fra vore synder.

2 Herlighed

Dette gjorde Jesus i Kana i Galilæa som begyndelsen på sine tegn og åbenbarede sin herlighed, og hans disciple troede på ham (Joh 2,11).

Jesus havde lavet vand om til vin. Han havde endda gjort det ret overbevisende; ingen hokus pokus, blot noget vand i nogle vandkar, så smager man på det – og nam nam for en god vin!

I forbindelse med denne hændelse, som markerer begyndelsen af Jesu virke, skriver Johannes altså ordet »tegn« og lige efter ordet »herlighed«. Vi genfinder det samme i første kapitel, hvor han skriver, at de så »hans herlighed, en herlighed, som den Enbårne har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed« (Joh 1,14).

Det er vigtigt at gøre sig klart, at når Jesus viser dem tegn, er det ikke tegnet i sig selv, der er vigtigt, men det, tegnet viser hen til. Jesus vil lære sine disciple om Guds rige, og til det formål bruger han ikke kun ord, men også tegn og undere. Uhelbredeligt syge bliver raske, dæmonbesatte sættes fri, enkelte døde bliver levende igen – alt sammen for at vise mennesker, hvad Guds rige er for noget.

Desværre havde mennesker dengang ligesom nu svært ved at holde fokus. Det var tegnene, det overnaturlige, de fandt interessant, og ikke så meget det, Jesus ville vise dem med disse tegn.

I Guds rige er alt godt. Der er ingen sygdom, ingen nød, ingen lidelse og elendighed, ingen synd. Den dag Guds rige bryder fuldt og helt igennem, er det slut med ondskab. Smerter og sult kan vi også kigge langt efter, for det er der ikke mere. Der er heller ingen, der har

handicap, og vi, som har et handicappet barn, aner, hvor imponerende fantastisk lige dét bliver!

Da Jesus blev født som menneske ind i denne verden, var det de færreste, der lagde mærke til det. Da han som cirka trediveårig trådte offentligt frem, skete det ikke koordineret efter en større mediekampagne, næ, han begynder med at lave vand om til vin, han forkynder evangeliet om Guds rige og viser med tegn og undere i praksis, hvad han mener med det.

Nogle mennesker så miraklerne, og det var så det. Wauw, Jesus er fantastisk, han kan gøre både dit og dat!

Nogle mennesker så miraklerne – og så blev de sure: Sådan en bandit, tænk at gøre sådan noget på en sabbat!

Andre så det samme – og forstod tegnet. Troen greb tegnet; de oplevede, at troen greb om Jesus som verdens frelser og deres eneste håb. De så hans herlighed, de så ham som Guds søn, som Herrens lidende tjener, som den højt ophøjede; de forstod, at han var Immanuel, som Esajas skrev om – Immanuel, som betyder: Gud med os.

Eller som Johannes skrev det: *Hans disciple troede på ham.*